

Η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως σχετικά με τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως. Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 7, του κανονισμού (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ⁽²⁾ (στο εξής: βασικός κανονισμός), κρίνοντας ότι τα θεσμικά όργανα υποχρεούνται να εξετάσουν τις επιπτώσεις των αντιθέτων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών στην κατάσταση του κλάδου στην Ένωση, μόνο εφόσον υπάρχει ήδη τελική απόφαση αρμόδιας αρχής ανταγωνισμού η οποία διαπιστώνει την ύπαρξη τέτοιων αντιθέτων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών. Δεύτερον, απορρίπτοντας το αίτημα της νυν αναιρεσείουσας περί γνωστοποίησης της ταυτότητας των παραγωγών της Ένωσης που περιλαμβάνονταν στο δείγμα, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι μπορούσε να εξετάσει αν το θεσμικό όργανο τήρησε τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 4, του βασικού κανονισμού χωρίς να γνωρίζει την ταυτότητα των παραγωγών της Ένωσης που περιλαμβάνονταν στο δείγμα. Τρίτον, επιβάλλοντας στην νυν αναιρεσείουσα την υποχρέωση να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία για τις επιπτώσεις των αντιθέτων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών επί των παραγωγών της Ένωσης που περιλαμβάνονταν στο δείγμα, ενώ η ταυτότητα των παραγωγών αυτών παραμένει απόρρητη, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 7, του βασικού κανονισμού και επέβαλε μη εύλογο βάρος αποδείξεως στην νυν αναιρεσείουσα. Τέταρτον, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε επίσης εσφαλμένα το άρθρο 3, παράγραφοι 2 και 7, του βασικού κανονισμού, κρίνοντας ότι οι είναι δυνατή η εκπλήρωση των κρίσιμων υποχρεώσεων επί τη βάση απλών υποθέσεων και όχι με την διεξαγωγή πραγματικής εξέτασεως.

⁽¹⁾ EE L 131, σ. 1.

⁽²⁾ EE L 343, σ. 51.

Αναίρεση που άσκησαν στις 28 Ιανουαρίου 2015 οι Electrabel SA, Dunamenti Erőmű Zrt κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα) στις 13 Νοεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-40/14: Electrabel SA, Dunamenti Erőmű Zrt κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-32/15 P)

(2015/C 089/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Electrabel SA, Dunamenti Erőmű Zrt (εκπρόσωπος: J. Philippe, avocat)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-40/14, στο μέτρο που απορρίπτει την αγωγή των αναιρεσειουσών ως απαράδεκτη·
- να κρίνει ως παραδεκτή την αγωγή των αναιρεσειουσών, άλλως να την κρίνει ως παραδεκτή για το διάστημα από 10 Ιανουαρίου 2009·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα τόσο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους αναιρέσεως. Στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή των αναιρεσειουσών με την οποία ζητούσαν, κατ' ουσίαν, την αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστησαν λόγω της παράνομης λύσεως της συμβάσεως αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας [PPA (Power Purchase Agreement)] κατ' εφαρμογήν της παράνομης αποφάσεως της Επιτροπής 2009/609/ΕΚ της 4ης Ιουνίου 2008 για τις κρατικές ενισχύσεις C 41/05 ⁽¹⁾. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αγωγική αξίωση των αναιρεσειουσών είχε υποπέσει σε παραγραφή και απέρριψε την αγωγή τους ως απαράδεκτη.

Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν παράλειψη του Γενικού Δικαστηρίου να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους το άρθρο 102, εδάφιο 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (στο εξής: **Κανονισμός Διαδικασίας**) το οποίο προβλέπει παρέκταση των δικονομικών προθεσμιών λόγω αποστάσεως δεν ισχύει ως προς την αγωγή των αναιρεσειουσών ενώ από το γράμμα των Συνθηκών, του Οργανισμού του Δικαστηρίου (στο εξής: **Οργανισμός**) και του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι το ως άνω άρθρο 102, εδάφιο 2, έχει εφαρμογή στην κατά το άρθρο 46, πρώτη παράγραφος, του Οργανισμού παραγραφή.

Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες επισημαίνουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή των άρθρων 268 και 340, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης για τη λειτουργία της ΕΕ (**ΣΛΕΕ**) καθόσον αξίωσε από τις αναιρεσείουσες να επικαλεσθούν τον επαναλαμβανόμενο χαρακτήρα της ζημίας τους με το αρχικό τους αίτημα.

Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν παράλειψη του Γενικού Δικαστηρίου να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους η νομολογία την οποία επικαλέσθηκαν οι αναιρεσείουσες για να τεκμηριώσουν τον επαναλαμβανόμενο χαρακτήρα της ζημίας τους δεν παρουσιάζει αναλογίες προς τη δική τους περίπτωση, παρά το ότι οι αναιρεσείουσες απέδειξαν τούτο κατά τρόπο διεξοδικό.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες επισημαίνουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον απέρριψε την επιχειρηματολογία των αναιρεσειουσών κατά την οποία η ζημία τους είναι συνεχής με το σκεπτικό ότι η απόφαση της Επιτροπής εξακολουθεί να τελεί υπό δικαστικό έλεγχο.

(¹) ΕΕ L 225, σ. 53.